

ATSKATOTIES UN VĒLOT PATEICĪBAS PILNU VASARU.

No 10. līdz 16. maijam Āfrikas Namībijas valsts galvaspilsētā notika Pasaules luterāņu federācijas asambleja. Biju ļoti pateicīga, ka prāv. emer. Dāvis Kaņeps bija otrs mūsu Baznīcas pārstāvis. No Latvijas ev. lut. Baznīcas neviens nepiedalījās. Man bija uzticēts vadīt nominācijas komiteju, darbs šoreiz nebija grūts, jo septiņu reģionu sanāksmēs kandidāti 48 vietām Federācijas padomē ("Council") jau bija izvirzīti. Asamblejas ļoti saistošā virstēma bija "Liberated by God's Grace!" Dažādās lekcijās, pārrunās un svētbrīžos tikam aicināti neaizmirst, ka reiz, kad esam Dieva žēlastības atbrīvoti, nedrīkstam atkāpties no pienākuma to apliecināt ne tikai vārdos, bet darbos. Nedrīkstam doties atpakaļ, pakļaujoties mācībām, kas censtos ierobežot Dieva žēlastības. Apustuļa Pāvila vārdi vēstulē Galatiešiem to apstiprina, jo sevišķi

5:1, kur lasām: "Brīvībai Kristus mūs ir atsvabinājis, tad nu pastāviet tajā un neuzņemieties atkal bauslības jūgu."

Kas mūsu dienās ierobežo cilvēku brīvību? To analizējam Bībeles stundās un diskusiju grupās, apskatot trīs tēmas: "Salvation – Not For Sale. Human Beings – Not For Sale. Creation – Not For Sale." Globalizācijas sekas panākušas to, ka, šķiet, vienojošā pasaules 'valoda' izteikta naudas zīmēs. Pat cilvēkus 'pārdod' - gan tiešā nozīmē, kur cilvēkus nelikumīgi pārdod, gan arī gadījumos, kad bezdarbs ierobežo cilvēku spējas gādāt par savām ģimenēm, vai arī tad, kad finansiālās nedrošības dzīti, cilvēki pat neuzdrīkstās izņemt nopelnīto atvaļinājumu.

Viens lektors sniedza zinātniskus faktus un statistiku par to, cik cieš vistrūcīgākās valstis, jo bagātākās valstis izmanto viņu dabas bagātības ("resources"), aiz sevis atstājot postu. Kompānijas tikai grib augt un augt, tā šis dzenulis kļuvis par elka dievu! Lektors izaicināja Baznīcām mācīt uzdrīkstēties iestāties par citu modeli globalizācijai. Viņš arī lika atcerēties, ka zinātne nav pretinieks ticībai, bet izaugsme no radības, ko devis Dievs. Viņš izaicināja neignorēt zinātniskos faktus un realitāti tikai tāpēc, ka šobrīd mums ir labi, kaut citi mirst badā, vai kļūst pa pasauli kā bēgļi, arī tādēļ, ka pašu zemēs daba izpostīta un vairs nav ko ēst. Vārdi bija spēcīgi un satraucoši. Tie spieda mums skatīties spogulī un sev prasīt: kā mūsu pašu rīcības svētī vai kaitē gan dabai, gan nākotnes iespējām mūsu bērniem un mazbērniem. Grupās dzirdējām no tiem, kas ir aculiecinieki šīm realitātēm, kas tik bieži liekas mūs neskar. Viņš citēja Albertu Einšteinu, kurš sen rakstījis: "Kad pēdējais koks pazudis, kad pēdējā zivs nav atrodamā - Tu nevarēsi ēst naudu!"

Ko darīt? Daži ieteikumi jau sen dzirdēti par to, ka katram jāsamazina savas ekoloģiskās pēdas. Jāatjauno ģimenes vai draudzes dārzus, jācenšas iepirkties veikalos, kas pērk no vietējiem lauksaimniekiem. Jāatcerās, cik dabai dārgi maksā mūsu vēlme pārāk bieži ēst gaļu. Ieteikums arī bija vairāk griezties pie politiķiem. Ziņojums no mācītājas, kas strādā Flint, Mičigānā bija sevišķi satraucošs. Kad pietrūks tīrs ūdens ko dzert? Ko tad? Sev vairojot pelņu, pārāk daudz kompānijas dzīvo, it kā viņām nerūpētu cilvēki. Tie kļūst kā 'commodity'.

Asambleja mūs ne tikai garīgi stiprināja, bet arī izaicināja savienot garīgo ar 'reālo' pasauli, kurā dzīvojam. Šī pieeja atspoguļo Pasaules Luterāņu Federācijas misijas izpratni: nest Kristus vēsti pasaulē. Pasaulē, kurā dzīvo cilvēki, kam, protams, gribam vēstīt par Dieva žēlastības apbrīnojamo patiesību un mūžīgo vērtību, bet kuŗiem ir jāstrādā, jāēd, jāgādā par saviem bērniem laikmetā, kad plaša starp nabagiem un bagātiem aug arvien dziļāka un plašāka. Tā ir tā pasaule, kurā Kristus mūs sūta, ne tikai tai vēstot par brīvību Viņā, kad esam atpestīti no grēka un nāves varas, bet par to mīlestību, ko Kristus kalpi brīvprātīgi dala katram – Viņa mācības mudināti.

Šajā vasarā ieejot, no sirds lūdzu, kaut Dievs dāvinātu ne tikai brīnišķīgus atpūtas brīžus, bet arī apziņu, cik daudz mums ir par ko pateikties un domāt, kā lai es dzīvoju un citiem palīdzu dzīvot, lai vēl ilgi, ilgi pēc manis, citi varētu pateicībā pavadīt vasaru. Visa radība pieder vienīgi Viņam – tādēļ to taču nevar pārdot vai pirkt! Dievs lai dod, ka mūs pavada ilgas, pateicoties Viņam, saglabāt to, kas ir Viņa dāvana mums visiem – un aiz sevis atstāt vietu, kas ir skaistāka, tīrāka, auglīgāka, kā mēs to saņēmām.

Kristus mīlestībā,
jūsu
+ Lauma